Hármat kérdeztél, öcsém,
Többet nem felelek én,
S szemem elé ha kerülsz,
Úgy kirúglak, hogy repülsz!

— Ezt nem jól mondtad, — szólt a hernyó.

— Én is félek, hogy nem egészen jól mondtam, — felelte Alisz félénken. — Voltak egyes szavak, amelyek nem ott voltak, ahol lenniök kellett volna.

— Rossz volt az elejétől végig, — mondta a hernyó határozottan és pár percig mind a ketten hallgattak.

A hernyó szólalt meg először:

— Mekkora akarsz lenni? — kérdezte.

— Nem tudom pontosan megmondani,

mekkora, — válaszolta Alisz gyorsan. — Csak tudja, kellemetlen annyiszor változni.

— Nem tudom, — szólt a hernyó.

Alisz semmit sem felelt. Egész életében nem mondtak neki ennyiszer ellent és érezte, hogy türelme fogytán van.

— Meg vagy most elégedve? — kérdezte a hernyó.

— Csak egy ici-picit szeretnék nagyobb lenni, uram, — mondta Alisz. — Három hüvelyknyinek lenni olyan nyomoruságos dolog.

— Nagyon jó dolog, — mondta a hernyó mérgesen és kiegyenesedett. (Éppen három hüvelyk magas volt.)

— De én nem vagyok hozzászokva, hogy ekkora legyek, — siránkozott szegény Alisz panaszos hangon. És magában hozzátette: — Bárcsak ne volnának ezek az állatok mind olyan sértődősek!

— Lesz még idő, amikor hasznát veheted, — szólt a hernyó. Evvel újra a szájába dugta a csibukját és rákezdte a pöfékelést.

Alisz türelmesen várt, mikor fog a hernyó megszólalni. Egy vagy két perc mulva valóban kivette a csibukot a szájából, egyet-kettőt ásított és nyujtózkodott. Azután lemászott a gombáról és tovakúszott a fű között. Távozás közben csak ennyit mondott: — Egyik fele megnöveszt, másik fele kicsinyít.

— Minek az egyik fele? — gondolta Alisz. — És minek a másik fele?

— A gombának, — szólt a hernyó, mintha kitalálta volna a gondolatát. A következő pillanatban már csak hült helye volt.

Alisz ott maradt és egy ideig gondola-